

Ἰππὴρὲτρια καὶ δεκανεὺς

Ἡ ἄλλη ὁμῶς δίκη εἶνε σοβαρωτέρα. Ἐδῶ ἐκείνη θαλαπηπόλος, ἐκεῖνος δεκανεὺς. Τὸ ὄνομα ἐκείνης Φανή Περρέτη, τὸ ὄνομα ἐκείνου Θωμᾶς Ρώσης. Ἡ Φανή ζητεῖ 12,000 φράγκων ἀποζημιώσιν. Ἐγνωρίσθησαν πέρυσιν τὸν Σεπτέμβριον, καὶ ὁ δεκανεὺς εἶχεν ἐλπίδας προαγωγῆς ταχείας. Τὸν παρελθόντα δεκέμβριον ἐγένετο ἡ πρότασις καὶ ἡ ἀποδοχή. Αὐθιμερὸν τὸ συμβόλαιον ἐπισφραγίζεται διὰ τοῦ φουσιολογικοῦ γάμου. Κατὰ τὸ σύνθημα, ἀνεγνωρίσθησαν ἐπὶ δικαστηρίου ἐκατοντάδες ἐπιστολῶν. Ἰδοῦ μία: Προσφιλεστάτη μου Φανή. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχέσιν μου, γλυκυτάτη μου. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἤμην μελαγχολικώτατος, διότι ἐβλεπον ἄλλους τοὺς ἄλλους δεκανεὺς τοῦ τάγματος, μὲ τὰς μνηστὰς των, καὶ δι' ἐμὲ δὲν ἦτο ἐδῶ ἡ Φανή μου. Σήμερον εἶχον φασαρίαις εἰς τὸν στρατῶνα. Μὴ τὰ ρωτᾷς, ἐτοιμασίας δι' ἐπιθεωρήσεις καὶ τὰ λοιπὰ καὶ εἶμαι κατακουρασμένος. Ὁ συνταγματάρχης εἶπε ὅτι εἶνε τὸ τάγμα μας καθαρώτατον ὄλων. Χθὲς εἶδον ἓν τρομακτικὸν ὄνειρον. Εἶδον ὅτι κάποιος ἀφῆρεσε τὸ πλαίσιον ἐκ τῆς φωτογραφίας σου, καὶ ἐπειτα μοὶ ἐφάνη ἡ φωτογραφία σου καθημαγμένη, καὶ φαντάζεσαι ψυχὴ μου, τί ᾔσθάνθη ἰδὼν αὐτὸ τὸ ὄνειρον. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ στέλλω ἀπειρήριθμα φιλία εἰς τὴν μόνην καὶ μοναδικὴν ἀγάπην μου ἑσσεὶ καὶ διὰ παντός μέχρι θανάτου καὶ ἐν οὐρανοῖς. Θωμᾶς Ρώσης». Κατόπιν ὁμῶς αἱ ἐπιστολαὶ κατέστησαν ἥττον περιπαθεῖς, καὶ ἡ Φανή τῷ ὑπενθύμισε τὴν κρίσιμον θέσιν τῆς, παροτρύνουσα αὐτὸν νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν τέλεσιν τῶν γάμων. Εἰς ἀπάντησιν τῇ ἔγραψε, ὅτι ἐλυπεῖτο πολὺ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν νυμφεύθῃ καὶ ὅτι, ἐὰν τῇ ὑπεσχέθῃ γάμον, βεβαίως θὰ ἦτο μεθυμένος, ὅτε ἔδωκε τοιαύτην ὑπόσχεσιν. Ἡ Φανή, ἥς ἡ καλλονὴ ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τῶν ἐνόρκων, κατέβηκεν ὅτι τὸ τέκνον ἐγεννήθη τῇ 19 αὐγούστου. Ὁ δὲ Θωμᾶς, βλέπων τὸ τέκνον, ἐξέφρασεν ἄπειρον ἀγαλλίασιν καὶ εἶπεν: «Αὐτὸν θὰ τὸν κάμω στρατιώτην». κατεδικάσθη ἐν τούτοις εἰς 10,000 δραχμῶν ἀποζημιώσιν. Ἀναχωρῶν τοῦ δικαστηρίου, εἶλεγε: Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος διὰ νὰ πάρω ὀπίσω τὰ χρήματά μου, εἰμὶ νὰ τὴν νυμφεύθῃ.

Ἐκ τοῦ ἐν Λονδίῳ γραφείου τῆς „Ἀκροπόλεως“

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Καθ' ἣν ἐποχὴν σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐορτάζει μετ' ἀγαλλιάσεως τὸν ἐπικείμενον δεσμὸν μεταξὺ τοῦ λαοφιλήτου διαδόχου τοῦ Ἑθνικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ἐπεράστου θαλλοῦ τῆς κραταιοτάτης τῶν ἐπὶ γῆς μοναρχιῶν, ἐπιτραπητῶ εἰς τὸν ἀναδιφῶντα τὰς Βυζαντινὰς δέλτους ἡ ἀναγραφὴ γεγονότος, ὁπερ ἀπέμεινεν εἰσέτι ἀμνημόνευτον, ἀλλὰ κέκμηται οὐ μικρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα φι-

λοσοφούντας. Ἐστὶ δὲ τὸ ἐξῆς, ὅτι τὸ σχέδιον τῆς δι' ἐπιγαμίας ἐνώσεως τῆς δυτικῆς Αὐτοκρατορίας μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ὄνειρον τῆς Αὐτοκρατορίας ἐκείνης, μόλις ἰδρυθείσης, καὶ ὑφίσταται ἤδη μετέωρον ἀπὸ χιλιῶν ὄλων ἐτῶν.

Καὶ πρὸ τοῦ ἐτους 800, καθ' ὃ Κάρολος ὁ Μέγας περιεβλήθη πομπῶδες ἐν Ρώμῃ τὸ Αὐτοκρατορικὸν στέμμα, μνημονεύεται τοιαύτη ἀπόπειρα, καθ' ὅσον ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ὁ ἐπικληθεὶς Κοπρώνυμος, ἤδη κατὰ τὸ 767 ἐζήτησε παρὰ τοῦ τότε βασιλευντος τῶν Φράγκων Πιπίνου τοῦ βραχεὸς τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Γίζελαν διὰ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου Λέοντα τὸν Δ'. Ὁ Πιπῖνος ἠδίδως ἤκουσε τὴν πρότασιν, καὶ ἀνταπέστειλε πρέσβεις εἰς Βυζάντιον, ἀλλὰ συνελθούσης ἐν Γεντελῶ συνελεύσεως τῶν Γάλλων μεγιστανων, ἐματαιώθη τὸ συνοικέσιον διὰ μηχανορραφίῶν τοῦ Πάπα, ὅστις ἀνέμιξεν ἐπιτηδείως εἰς τὴν συζήτησιν τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἔριδα, ἐνυμφεῖθη δὲ συνεπείᾳ τούτου ὁ Λέων τὴν περιθρύλλητον Εἰρήνην.

Κατὰ δὲ τὸ 781 ἡ Εἰρήνη, ἐπιδιώκουσα τὴν πραγματοποίησιν τῆς αὐτῆς ιδέας, ἐζήτηε παρὰ τοῦ μεγάλου Καρόλου, διαδεχθέντος ἀπὸ τινος τὸν πατέρα, τὴν κόρην Ροτρούδην, καὶ κατὰ τοὺς Ἑλληνας Ἐρυθρῶ, ὡς νύμφην διὰ τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον τὸν ΣΤ'. Ἀπέστειλεν Εἰρήνην Κωνσταντῖνον Σακελλάριον καὶ Μάμαλον Πριμικήριον πρὸς Κάρολον Ρήγα τῶν Φράγκων, ὅπως τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Ἐρυθρῶ λεγομένην, νυμφεύται τῷ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, τῷ υἱῷ αὐτῆς». λέγει ὁ Θεοφάνης Σ. 705. Ἐπειδὴ δὲ, ὁ μὲν Ἡγεμονοποιὸς ἦν ἐνδεκαετής, ἡ δὲ νύμφη ὀκταετής, ἀφίθη αὕτη παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀπεστάλη ὁ σοφὸς Ἐλισσαῖος, ὅπως διδάξῃ αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τῆς περιλάμπρου Βυζαντινῆς αὐλῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἀργότερον ἐματαιώθη, τῆς παλιμβούλου Εἰρήνης διαπληκτισθείσης πρὸς τὸν Κάρολον, καὶ εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐπιβαλούσης πρὸς μεγάλην αὐτοῦ θλίψιν, ἀντὶ τῆς ποθητῆς μνηστῆς τὴν Ἀρμενίαν Μαρίαν.

Τὸ δὲ παραδόξοτερον, παρελθόντων ὀλίγων ἀκόμη ἐνιαυτῶν, αὐτὸς ὁ Κάρολος ἐπεζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Εἰρήνης, ὅπως διὰ τοῦ μέσου τούτου καταστήσῃ παγκόσμιον τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Αὐτοκράτειρα ἐφαίνετο πρόθυμος, ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὰς μελλούσας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τύχας, ἐματαιώθη τὸ συνοικέσιον τοῦτο ὑπὸ τοῦ πανισχύρου μεγιστάνος Ἀετίου, ὅστις ἐπεζήτηε τὴν χεῖρα τῆς βασιλισσῆς διὰ τὸν ἴδιον ἀδελφόν, τὸν περικαλλῆ Λέοντα. Ὁ Θεοφάνης λέγει ρητῶς—«Ἐφθασαν οἱ ἀποσταλέντες παρὰ Καρόλου Ἀποκρισιῶριοι καὶ τοῦ Πάπα Λέοντος πρὸς τὴν Εἰρήνην, αἰτούμενοι ζευχθῆναι αὐτὴν τῷ Καρόλῳ πρὸς γάμον, καὶ ἐνῶσαι τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἑσπέρια, ἥτις ὑπῆκουσεν ἂν, εἰ μὴ Ἀετίος ἐκώλυσε, παραδυναστεύων καὶ τὸ κράτος εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν σφετεριζόμενος.» Σ. 737. Ἐπικυροῦσι δὲ τὴν ἀλλόκοτον εἰδησιν ὅτε Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρίνος.

Οὕτως τρίς ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐμελετήθη ἐπιγάμια μεταξύ τῶν ἡμετέρων Ἀνάκτων καὶ τῆς Δυτικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ δὲ τότε μὴ τελεσφορήσαν σχέδιον εὐοιῶνως πραγματοποιεῖται μετὰ μίαν ὄλην χιλιετηρίδα, ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τῶν συμπαθεστάτων ἐκδηλώσεων τῶν δύο ἐνδιαφερομένων λαῶν, φυσικὸν ἐπομένως ὅτι, καθ' ἣν στιγμήν δὴν ἡγεῖ τὴν χαριτόβρυτον αὐτοῦ νόμφην πρὸς τὸν βωμὸν Κωνσταντῖνος ὁ ΙΔ', ὁρᾷ ἡ Ἑθνικὴ συνειδήσις ἐφιπταμένης καὶ συνευλογούσας τὰς σεπτὰς τῶν προπατόρων σκιὰς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΑ

ΑΝΑΞΑΡΕΤΗ

Ἐγνωρίζον ἐξ ἰδίας πείρας, ὡς φαίνεται, οἱ Θεοὶ τῶν ἀρχαίων τί πάσχει ὁ σκῶν τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐγκαπήσῃ. Διὰ τοῦτο, συνεπάθουν μὲν πολὺ καὶ ὤκτειρον τοὺς εὐαίσθητους καὶ ἀτυχεῖς ἐραστάς, ἐτιμῶρουν ὅμως σκληρῶς καὶ ἀπηνῶς τὰς δεικνυμένας ἢ τοὺς δεικνυμένους (διότι ἐνίοτε ἦσαν καὶ εὐειδεῖς νεανίσκοι οἱ ἐρώμενοι) ἀναλγήτους ἢ ἀναίσθητους. Παραδείγματα ὀργῆς Θεῶν καθ' ὥραιον φανεισῶν σκληρῶν πρὸς τοὺς ἐραστάς των ὑπῆρχον πάμπολλα. Ὡς ἐκ τούτου, ποία ποτὲ ὥραία θὰ ἐτόλμα νὰ καυχήθῃ ὅτι διέμενεν ἄτρωτος ἀπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἑρωτος, ἢ νὰ φανῇ σκληρὰ καὶ ἀνάλγητος ἀπέναντι τοῦ ἐραστοῦ της, ἀφοῦ ἐγνωρίζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι λέγουσα τοιοῦτον τι ἤθελεν ἐπισύρει ἐφ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν τῆς Κύπριδος ἢ τοῦ Ἑρωτος καὶ τὴν, ὡς συνέπειαν ταύτης, ἄμεσον τιμωρίαν της Ὁ Θεόκριτος ἀναφέρει, ὅτι νεανίσκος τις φανείς ἀνάλγητος καὶ ἄκαμπτος πρὸς τὰς ἱεσείας τοῦ ἐραστοῦ της, (ὅστις ἀπελπισθεὶς ἠτύχτην), ὅτε μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη εἰς τὴν κρήνην ἵνα λούσῃ τὴν χρυσὴν αὐτοῦ κόμην, κατεπλακώθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἐστῆμένου ἀγάλματος τοῦ Ἑρωτος καὶ αὐθαρρὲς ἐξέπνευσε. Βλέπετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ὅτι τότε ὁ πανοῦργος τῆς Κύπριδος υἱὸς ἐξεδίδει τοῦλάχιστον τὰ θυμάτα του, ἐνῷ τῶρα .. Παρόμοιον τι τῷ ἀνωτέρω ἔπαθε καὶ ἡ ἡμετέρα Melle Ἀναξάρετη, περὶ ἧς πρόκειται ἡμῖν ὁ λόγος.

Παρθενόπη, ἡ ὥραία σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκρέντος, τοῦ ἀπὸ Τεύκρου καταγομένου, ἐγέννησε τὴν ὥραίαν, τὴν πάγκαλον μάλιστα Ἀναξάρετην, καθὼς μὲν αὕτη καὶ μετ' αὐτῆς ὁ εὐήθης σύζυγός της, διατείνεται, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἡμέραν τινὰ ἀναδύς ἐκ τῆς θαλάσσης ὁμοίος μὲ ὥραϊαν πελειάδα (περιστερὰν δηλονότι) καὶ ἐξαπατήσας αὐτὴν οὕτω συνευρέθη μετ' αὐτῆς κρυφὰ παρὰ τὴν ὄχθην, καθὼς ὅμως αἱ καὶ γλώσσαι ὑποστηρίζουσιν, ἡ καλὴ Παρθενόπη, ἐγέννησε τὴν Ἀναξάρετην συνευνηθεῖσα σιγὰ σιγὰ πρὸς τοῦτο μετ' ὥραϊου ξένου, ὃν ὁ βαρὺς τοῦ πόντου χειμὼν ἔρριψε μετὰ τοῦ πλοίου του εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κύπρου. Τοσοῦτον δὲ μᾶλλον ἐπερρώσθη

ἡ γνώμη αὕτη, καθ' ὅσον, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι ὁ ὥραϊος ξένος κατήγετο ἐκ τῆς Τρωάδος τῆς πατρίδος τοῦ Πάριδος. Ἴνα τις λάβῃ τὰς ἀρίστας πληροφορίας ἐν τοιαύτας περιστάσεσι, δεόν νὰ ζητήσῃ τοιαύτας ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, ἐπειδὴ ὅμως τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Δημαρχείου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐξ ὧν μόνον θὰ ἡδύνατό τις νὰ λάβῃ ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ τῶν γεννητόρων τῆς Ἀναξάρετης, δὲν περιεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀποφεύγομεν νὰ ἐκφέρωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου οἰανδήποτε γνώμην, πιθανώτατα ἐσφαλμένην. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ Ἀναξάρετὴ ἦτο βασιλικῆς καταγωγῆς καὶ ὥραία. Πρὸς τί τάχα νὰ ζητῶμεν πλεῖω; Ἀφίνοντες λοιπὸν εἰς ἄλλου τὴν δόξαν τοῦ εὐρεῖν τὸν πατέρα τῆς ὥραίας μας, προβαίνομεν εἰς τὴν διήγησίν μας.

Δὲν εἶχον παρέλθει οὐδὲ δέκα πέντε ἔτη ἀφ' ἧς ἐποχῆς, τὸ πρῶτον ἡ Ἀναξάρετὴ εἶχεν ἴδει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἤδη εἶχεν διαμορφωθῇ εἰς τελείαν γυναῖκα. Τότε, ὡς βλέπετε, ὅλα ἦσαν διάφορα τῶν νῦν. Τότε δέκα καὶ πέντε ἐτῶν αἱ κόραι ἦσαν ἤδη ἔτοιμοι διὰ τὸ νύμφαστορα κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἐνῷ τῶρα εἰκοσαετῆς εἰσὶ σχεδὸν παιδιὰ ἀκόμῃ. Τότε, ὅστις, ἤθελε νὰ λάβῃ ὥραϊαν, σύζυγον ἔδῃ νὰ κέκτηται καὶ βαρὺ βαλάντιον. Ἦτο ἀκριβὴς πολὺ, βλέπετε αὕτη ἡ πραγματεία. Τότε ἡ προικοθηρία ἦτο ἐπάγγελμα τῶν ὑποψηφίων πενθερών. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κύριος Νικοκρέων, γνωρίζων ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ πολλὰ ἔδνα διὰ τὴν ὥραϊαν θυγατέρα του, ἀπεποιεῖτο τοὺς παρυσιαζομένους γαμβροὺς, ἀναμένων κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα δυνηθῇ νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπ' αὐτῆς. Τέλος, ἡ κατάλληλος περίστασις καὶ τῆς θυγατρὸς του ν' ἀπαλλαγῇ, ἐκδίδων αὐτὴν εἰς γάμον, καὶ ὁ ἴδιος οὐχὶ ὀλίγα νὰ κερδίσῃ, ἐφθασεν. Ἀρκεσφῶν τις ἐκ Φοινίκης καταγόμενος, πλουσιώτατος μὲν, ἐξ οὗ καὶ ἐγενέων ὅμως, ὑπέσχετο νὰ παρὰσχῃ ἔδνα περισσότερα τῶν ἄλλων μνηστήρων. Ὁ Νικοκρέων ὅμως δὲν τὸν ἐδέχετο ὡς γαμβρόν, διότι ἦτο Φοῖνιξ καὶ οὐχὶ Ἕλλην. Ἐὰν ὅμως ὁ φιλελληνισμὸς του (μηδεὶς διὰ τὴν λέξιν σκανδαλιστήτω) ἢ ἕτερός τις λόγος ὑπῆρχε, δι' ὃν ἀπεποιεῖτο τὸν Ἀρκεσφῶντα, ἡμῖν μὲν οὐκ ἔστι γνωστὸν. Καθὼς ὅμως καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἔλειψαν τινὲς νὰ εἴπωσιν, ὁ signor Νικοκρέων ἐπέμενε, μὴ δεχόμενος αὐτὸν ὡς γαμβρόν, διότι, γνωρίζων τὸν πρὸς τὴν Ἀναξάρετην ἔρωτά του, ἤλπιζεν ἀποποιούμενος νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προσενέγκῃ πλεῖω.

Ὁ ἐρωτολήπτης ὅμως Φοῖνιξ, βλέπων ὅτι ὁ πατήρ ἔμενεν ἄκαμπτος, ἀπεφάσισε νὰ φθείρῃ τὴν παρθένον διὰ συνεργείας τῆς τροφῆς. Προσκαλέσας λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν γραῖαν τροφόν, ἤρξατο εὐθὺς διαπραγματεύσεις καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν γραῖα τροφὸς δὲν ἦτο γυνὴ τόσῃ αὐστηρῶν ἀρχῶν, ὁ δὲ Ἀρκεσφῶν ἐνόει νὰ καλοπλέρῳσῃ τὸ μεσιτικόν, διὰ τοῦτο αὐταὶ αἱ ὑπάρξεις δὲν ἤρρησαν νὰ συνενηνοθῶσι. Ὁ μὲν λοιπὸν Φοῖνιξ ἔδωκε μικρὰς τινὰς